

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek” (Mt 5,7)

Máté evangéliumában a hegyi beszéd közvetlenül Jézus nyilvános életének megkezdése után szerepel. A hegy szimbolikus értelemben az új Sínai-hegyet jelképezi, ahol Krisztus, az új Mózes kihirdeti saját „törvényét”. Az előző fejezet arról ír, hogy nagy tömeg kezdte követni Jézust, és nekik szól a tanítása. Ezt a beszédet viszont a tanítványaihoz intézi, a születő gyülekezethez, azokhoz, akiket később keresztényeknek hívtak. A „mennyeek országával” kezd, mely a központi magva Jézus beszédeinek[1], a boldogságokról szóló tanítása pedig olyan, mint egy programbeszéd, az üdvösség hírüladása, „szintézisét adja az egész Jó Hírnek, mely az Isten megváltó szeretetéről szóló kinyilatkoztatás.” [2]

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek”

Mi az irgalom? Kik az irgalmasok? A „boldogok” szó áll előtte, ez azt jelenti, hogy elégedettek, szerencsések, és olyan jelentése is van, hogy Istentől megáldott. A szövegben a kilenc boldogság mondás között ez áll középen. Nem jár semmilyen jutalom ezért a viselkedésért, de egy igazi nagy lehetőség arra, hogy kicsit hasonlóbbá váljunk Istenhez. Különösen is az irgalmasok szíve van csordultig tele szeretettel Isten és a testvérek iránt, konkrét szeretettel, amely lehajol az utolsókhoz, az elfelejtettekhez, a szegényekhez, azokhoz, akik leginkább rászorulnak az érdek nélküli szeretetre: az irgalmasság ugyanis Istenre jellemző[3], Jézus is maga az irgalom.

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek”

A boldogságok átalakítják és forradalmasítják a gondolkodásunk alapjait is. Nem csak vigasztaló szavak, hanem erejük van, hogy megváltoztassák a szívünket, erejük, hogy egy új emberséget teremtsenek, és hatékonyá teszik az Ige hirdetését. Az irgalmasság boldogságát önmagunk irányában is meg kell élnünk, el kell ismernünk, hogy végtelen szükségünk van Isten minden emberre kiáradó rendkívül nagy, túláradó és hatalmas szeretetére.

Az itt használt irgalom[4] szó a héber *reham*, „anyaméh” szóból ered, és a végtelen isteni irgalomra utal, arra a határtalan együttérzésre, ahogy az anya tekint gyermekére.

„Olyan szeretet ez, mely nem méricskél, bőséges, egyetemes és konkrét. Ez a szeretet a kölcsönösségre törekszik, ami az irgalmasság végső célja. [...] Így hát bármilyen sérelem érjen is bennünket, bárminemű igazságtalanság, bocsássunk meg, s nekünk is meg fognak bocsátani. Legyünk mi az elsők, akik elkezdik élni az irgalmasságot és az együttérzést.

Akkor is, ha nehéznek és merésznek tűnik, kérdezzük meg minden felebarátunk előtt: vajon az édesanyja hogyan viselkedne vele? Olyan gondolat ez, mely segít majd, hogy Isten szíve szerint értsünk meg másokat, és Isten szíve szerint tudjunk élni.” [5]

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek”

„Két év házasság után a lányom és a férje úgy döntöttek, hogy elválnak. Újra befogadtuk őt az otthonunkba, és a feszült pillanatokban is megpróbáltuk szívből szeretni, türelmesen és megértően, megpróbáltunk nyitottak lenni feléje, a férje felé is, és semmiképpen nem ítélni. Három hónap múlva – a sok meghallgatás, a figyelmes segítség és sok ima után – újra egymásra találtak, nagyobb tudatossággal, bizalommal és új reménnyel.” [6]

Irgalmasnak lenni ugyanis többet jelent, mint megbocsájtani. Nagylelkűséget jelent, amikor alig várjuk, hogy mindent eltörölhessünk, hogy mindent teljesen elégethessünk, ami akadályozná a kapcsolatunkat a többiekkel. Jézus felhívása, hogy legyünk irgalmasok, azt jelenti, hogy felkínálja nekünk az utat, a visszatérést Isten eredeti tervéhez, hogy olyanok lehessünk, amilyenek teremtve lettünk, Isten képére és hasonlatosságára.

Letizia Magri

[1] vö. Mt 4,23 és 5,19-20

[2] C. Lubich, Az élet igéje, 2000. november, Új Város 2000/11

[3] Héber nyelven *hesed*, az érdek nélküli, befogadó, megbocsátásra kész szeretet

[4] *Rahamim* héberül

[5] C. Lubich, uo.

[6] Forrás: www.focolare.org

forrás: fokolare.hu